

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **B. V.**, zastoupený Mgr. Petrou Cívínovou, advokátkou se sídlem Čáslav, náměstí Jana Žižky z Trocnova 79, proti žalovaným: **1) Úřad práce Kutná Hora**, se sídlem Kutná Hora, Benešova 70, **2) Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, o návrhu na obnovu řízení vedeného u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 44 Ca 25/2003, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2007, č.j. 45 Ca 33/2005 – 110,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovaným **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Petře Cívínové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 7200 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do dvou měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen stěžovatel) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Praze, jímž byl odmítnut jeho návrh na obnovu řízení vedeného u téhož soudu pod. sp. zn. 44 Ca 25/2003. V tomto řízení se stěžovatel domáhal žalobou ochrany proti nečinnosti žalovaných správních orgánů, řízení však bylo usnesením ze dne 8. 2. 2006 č. j. 44 Ca 25/2003 - 140 zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Krajský soud své rozhodnutí opřel o ustanovení § 114 odst.1 s. ř. s. podle něhož je obnova řízení přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu nebo ve věcech politických stran a hnutí. V daném případě stěžovatel nepodal žalobu

v uvedených věcech, navíc řízení bylo ukončeno usnesením, nikoliv rozsudkem. Návrh stěžovatele proto soud vyhodnotil jako nepřipustný ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm.d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že napadené usnesení o odmítnutí návrhu je nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Stěžovatel v návrhu na obnovu řízení doložil, že neměl dostatek finančních prostředků a splňoval tedy podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Nedostatek finančních prostředků na zaplacení soudního poplatku přitom nemohlo jít k jeho tíži, neboť by tím bylo porušeno jeho ústavní právo na spravedlivý proces zaručené mu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel proto navrhl, aby bylo napadené usnesení Krajského soudu v Praze zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Byť to stěžovatel ve svém podání výslovně neuvádí, je seznatelné, že se dovolává kasačního důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a tvrdí nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Příčinu nezákonnosti rozhodnutí spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky, kterou ovšem blíže nespecifikuje. I bez přesnější specifikace ze strany stěžovatele je však z napadeného rozhodnutí zřejmé, že krajský soud posuzoval pouze otázku procesní, konkrétně otázku přípustnosti podaného návrhu a jediné k této otázce tedy mohou námitky stěžovatele směřovat. Krajský soud při posouzení věci vycházel z ust. § 114 odst. 1 s. ř. s., který obnovu řízení připouští jen proti rozsudku vydanému v řízení o ochraně před (nezákonným) zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí, věc žalobce se však týkala nečinnosti správních orgánů a řízení bylo ukončeno usnesením. Z jakých důvodů považuje stěžovatel výklad tohoto ustanovení, který krajský soud učinil, a jeho závěr o nepřipustnosti návrhu, za chybný, nelze z jeho podání bez pochybností zjistit. Vzhledem k jednoznačnosti uvedeného ustanovení neshledává na úvaze krajského soudu ohledně přípustnosti návrhu nic závadného ani Nejvyšší správní soud Dovolává-li se následně stěžovatel práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 Listiny základních práv a svobod a implicitně tedy snad dovozuje neústavnost cit. ustanovení, pak k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že tento názor nesdílí, a jen v krátkosti dodává následující :

Podle čl. 36 odst. 2 Listiny, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

Z výše uvedeného vyplývá, že Listina základních práv a svobod garantuje právo občanů na soudní ochranu v oblasti jejich veřejných subjektivních práv, nikterak však již neupravuje otázku, v kolika instancích se tak má dít. Nejvyšší správní soud připomíná, že do 31. 12. 2002 bylo dle tehdy platné úpravy, části druhé, hlavy páté o. s. ř. řízení o žalobách proti rozhodnutím orgánů veřejné správy jednoinstanční a proti rozhodnutím soudu nebyly připuštěny řádné ani mimořádné opravné prostředky, aniž vznikaly pochybnosti, že by právě z tohoto důvodu nebyl požadavek Listiny naplněn. Soudní řád správní s účinností ode dne 1. 1. 2003 ochranu účastníků významně rozšířil, neboť jednak je nyní možno kromě správních rozhodnutí napadnout žalobou i nečinnost správních orgánů či jejich nezákonný zásah, jednak byly do zákona inkorporovány alespoň mimořádné opravné prostředky proti rozhodnutím soudů, a to kasační stížnost a návrh na obnovu řízení. Kasační stížnost je přitom opravným prostředkem, který je přípustný proti všem soudním rozhodnutím s výjimkami uvedenými v ust. § 104 s. ř. s., naopak návrh na obnovu řízení je možno podat jen v případech taxativně vymezených v ust. § 114 odst. 1 s. ř. s. Jestliže tedy lze podle těchto ustanovení proti rozhodnutí

soudu, jímž bylo zastaveno řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správních orgánů pro nezaplacení soudního poplatku, podat kasační stížnost, nikoliv však již návrh na obnovu řízení, nejedná se o žádné omezení práva na soudní ochranu, naopak, jak vyplývá z výše uvedeného, současná procesní právní úprava obsažená v soudním řádu správním znatelně převyšuje minimální standard garantovaný Listinou. Lze proto uzavřít, že stěžovatelem tvrzený důvod kasační stížnosti není naplněn a napadené usnesení Krajského soudu v Praze je v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalované správní orgány byly ve věci úspěšné, nevznikly jim však náklady řízení přesahující rámec jejich běžné úřední činnosti, proto jim náhrada nákladů řízení nebyla přiznána (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna za zastupování za tři hlavní úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, další porada s klientem a písemné podání soudu) podle ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. v celkové výši 6300 Kč, k nimž náleží třikrát náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky v celkové výši 900 Kč, úhrnem tedy 7200Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst.3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. června 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu